

sko igro »Krivoprišnik«, sestanke s skiptičnimi predavanji, vsako nedeljo predpoldne posluje društvena knjižnica in čitalnica, kjer si člani izposojujejo dobre knjige; ustanovili smo društveni pevski zbor, ki bo prvič nastopil na Miklavžev večer. Vse to delo stane žrtve, prečutih večerov, ki pa se vseeno končajo z veselo Slomškovo pesmijo »Zdaj smo delo dokončali, bi tudi sladko spali.« Prosvetno delo za ljudstvo! Vabimo vse poštene fante in dekleta, da se pridružijo našim vrstam, postanejo člani Prosvetnega društva — vsako nedeljo se lahko prijavijo v društveni knjižnici v Katoliškem domu — se udeležujejo sestankov in prireditev. Bog živí!

Pišce. Kakor se čuje, se pripravlja Katoliško prosvetno društvo na letni občni zbor, ki bo menda zadnja nedeljo v novembru, in na proslavo 15letnice Krekove smrti ter na predstavo izvirne ljudske igre »Guzaja«. Ta mož je itak znan domačinom in okolčanom iz časov, ko je v naši najožji bližini uganjal svoja grozodejstva. Podla igra je povest z istim naslovom, ki je nedavno izhajala v našem »Slovenskem gospodarju«, kar je bralcem tega lista itak dobro znano. V kratkem sporočimo o teh prireditvah kaj več.

Goba smeha.

Prav posebej povemo, da ta zgodba ni nikakršna novodobna pravljica, in da je posneta po resnem znanstvenem poročilu.

Prav zares vzbuja danes pozornost, če se ljudje smejejo. Glasen in prisrčen smeh pač ne spada v turobno razpoloženje sedanje gospodarske krize. Zato so tudi na Japonskem resni in zamišljeni obrazi v veliki večini. Japonci se sploh ne zna glasno smejati. On se le smehlja in heheta sam zase. Pa so pred kratkim odkrili v bližini mesta Tokio vasico, ki je čez noč postala znana po vsej državi. Vaščani so se namreč smejali po ves dan in smejali tako glasno, da je postalo pozorno nanje celo oko postave. Ker je Japonska moderna in po evropskem načinu obvladana država, so se visoki oblastni-

ki čudili, zakaj se vsa vas zvestih državljanov že nekaj tednov neprestano samo smeje, smeje. Čudno se je vsem zdelo zlasti zato, ker vaščani za smeh niso imeli niti najmanjšega razloga.

Ker je, kakor smo že omenili, Japonska napredna država, je višja oblast poslala v vas posebno komisijo, ki naj bi preiskala neznane razloge za smeh. Komisija je prišla v vas, uradni gospodje so kazali resne obraze in začeli so preiskovati čudoviti smeh. Tri dni niso dali nobenega glasu od sebe, četrti dan pa so klicali iz Tokia po telefonu predsednika komisije in hoteli od nje ga zvedeti poročilo. Predsednik je prišel na telefon in ko ga je uradnik v Tokiu pozval, naj poroča, se je predsednik začel tako glasno in prisrčno smejati v telefon, da je bil uradnik v Tokiu prepričan, da ima opravka s čarovnijo. Hitro so poklicali vso znorelo komisijo nazaj v Tokio, vas pa se je smejala naprej.

Ker torej uradni oblasti ni uspelo, da bi prodrli v skrivnost smejoče se vasi, se je lotila zadeve akademija znanosti v Tokiu. Prodrlo je namreč prepričanje, da se vaščani čudovite vasi gotovo ne smejejo le zato, ker se jim tako dobro godi v današnjih težkih okoliščinah. Zato so poslali vseučilišnega profesorja Matsuro v vas in ga naprosili, naj skuša dognati, kaj povzroča smeh vaščanov. Osem dni je bival profesor v vasi in je bil še vedno resen. Deveti dan pa je pri obedu jedel jako dobro in okusno solato iz gob. Te gobe so bile v vasi najbolj priljubljena jed. Komaj je pospravil prve grizljave solate, se je že začel hehetati, kar gotovo ni bilo lepo in ni pristojalo tako resnemu znanstveniku. Ko je pa pojedel še več solate, se je začel režati tako, da so celo kmetje, ki so ga poslušali, začeli zmagovati z glavo. Ko se je profesor končno nasmejal, pa se je hitro spravil s svedrom znanosti nad ta smeh. Kmalu je ugotovil sledeče:

V bližini vasi je na prav mnogih mestih rasla posebna vrsta gob, ki je

vplivala zaužita na človekovo živčevje tako, da se je zdel človeku ves svet lepši in prijetnejši. Če je človek zaužil nekoliko večjo množino teh gob, se je moral smejati kar celih 24 ur.

Profesor Matsura je objavil sedaj stvarno znanstveno razpravo o tej gobi smeha. Goba, ki jo zaužije človek, začne delovati še po nekaj minutah. Če pa zaužije človek prevelike množine, ga pa napadejo celo krči, ki vkljub temu, da so krči smeha, niso več prijetni. Ameriška kemična industrija se je za to gobo že začela zanimati, kar za sedanje razmere, v katerih najbrže nobenemu Američanu ni mnogo do smeha, ni nič čudnega.

Razbor pri Slovenjgradcu. Zopet nas je obiskal g. sreski kmetijski referent Wernig, ki je imel dne 13. t. m. kmetijsko predavanje. Dal nam je lepe nauke in koristna navodila, za katera smo mu hvaležni. Kljub dobri volji, ki jo imamo Razborčani, smo vsled večletne suše in pomanjkanja krme in slabe živalske cene v zelo težkem položaju. Kmetje koljejo doma, toda denarja ni. Drugod se čita o brezposelnosti, pri nas pa je pomanjkanje delavskih moči. Marsikateri kmet bi si še rad uredil kaj potrebnega pri svojem posestvu, si napravil gnojšče in popravil poslopje itd. Pa kako, ko je kriza, slaba letina in pomanjkanje denarja! — Dne 29. m. m. se je jako nevarno vsekati s sekuro v levo koleno F. Knez, ko je delal cokla. Zdravi se v slovenjgraški bolnici. Ima skrbeti za ženo in za šest otrok. Bog mu daj skorajšnje ozdravljenje!

Sv. Jurij v Slov. goricah. Velika žalost je zadela starše edine hčerke Mimike Zaletinger na Malni, katera je po daljši in mučni bolezni dne 11. t. m. izdahnila svojo blago dušo, stara komaj nekaj čez 14 let. Upamo, da se njena duša že veseli v nebeških višavah, žalujočim staršem pa naše sožalje!

Zgornja Poljskava. Dne 18. novembra je slavlil v ožjem družinskem krogu 90letnico svojega

Na veliko nevoljo je zagledal štiri berače, ki so jima sledili, sami starci, sključeni in umazani, ena ženska in trije moški. Njih obleka je bila razcapana, bili so od starosti onemogli ljudje, ki so jedva premikali noge.

Ko sta bifa nekoliko ven iz vasi, so pričeli nesrečniki kričati in tožiti svoje gorje.

»Svetniški mož, vendar si prišel! Prosili smo Allaha, da bi se že skoraj prikazal. Allah te nam pošilja, da nam pomagaš iz največje bede.«

Mohamed se je žuril — reveži so ga že čisto oskubli — korecal je par korakov pred svetnikom, ki mu ni mogel tako naglo slediti. Pa vendarle je moral postati. Modri je zaklical:

»Mohamed! Ne morem poslušati teh obupnih klicov. Allah bi se razsrdil nad nama, ako bi zavrnila sirote. Zelo potrebujeva sedaj Allahovega varstva.«

Kaj mu je preostalo drugega, kakor da je počakal s svetnikom, dokler ju niso dohiteli razcapani berači. Mohamed je le opazil, da so imeli še prav krepke roke, pa le noge, ovite s capjem,

so odrekale službo. Bili so res živa slika človeške bede in gorja.

»Mohamed, razdeli med nje 5000 rupij!«

Duhovnik se je hotel ustavljati, ko vendar mora pridržati nekaj denarja, če bosta srečala še več beračev.

»Ne, podari jim vse! Rabili bodo. Nobeden nam več ne sledi. Ako se vrneva, lahko rečeva, da nimava ničesar več, pač pa bova kmalu zopet prišla. Na ta način se iznebiva vseh nadlegovanj in Allah nama bo naklonjen.«

Mohamed je storil, kakor mu je bilo zapovedano. V znamenje, da je povelje izpolnil natančno, je iztresel mošnjo in jo obrnil narobe. K sreči sta že imela vse vozne karte, sicer bi bil Mohamed izmetel še denar za vožnjo, da bi omeščal Allaha. Ni imel pri sebi nobenih dragocenosti, izvzemši one tri čudežno ustvarjene zlate koščke, in teh pa ni maral izdati.

»Allah bodi zahvaljen«, je stokal modri, »da sva se le rešila beračev. Pri poslu, ki se ga bova lotila sedaj, ne rabiva nobenih prič.«

Dalje sledi.

Japonska uvaža latinico.

Japonsko naučno ministrstvo se je odločilo, da uvede v vsa šola latinico kot obvezno pisavo. Prosvetno ministrstvo je storilo ta sklep s privolitvijo celokupne vlade, na katero so pristopili merodajni krogi, ki so odločno za odpravo nerodne in težavne japonske pisave. Vlada opravičujoče vpelje latinico s povdankom, da je Japonska velesila in kot taka mora postati znana z drugimi velesilami tudi kar se tiče po celem svetu priznane pisave.